

Arrest

nr. 181 751 van 3 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 26 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 oktober 2016 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 december 2016.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is. De commissaris-

generaal stelt o.a. vast dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen als zou er een valse zaak tegen hem zijn ingediend om hem politiek buiten spel te zetten, en hij de Belgische autoriteiten tracht te misleiden door het afleggen van bedrieglijke verklaringen en het voorleggen van niet-authentieke documenten.

De Raad stelt vast dat de motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich immers louter tot het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek.

Verzoeker wijst er thans in zijn verzoekschrift op dat "Het CGVS stelt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er in die regio Sylhet helemaal geen Court of the Additional District & Sessions Second Judge is" en uit dienaangaande de kritiek dat "wederom wordt deze informatie van het CGVS niet meegedeeld in het administratief dossier".

Verzoekers kritiek mist echter feitelijke grondslag en ernst. Immers, de betreffende informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert om te stellen dat de "Court of the Additional District & Sessions Second Judge" in de periode 2011 en/of 2012 nooit heeft bestaan in Sylhet werd wel degelijk toegevoegd aan en is opgenomen in het administratief dossier (AD, map 26 'landeninformatie', COI case BGD2015-003 d.d. 28 oktober 2015).

Verzoeker oppert verder op algemene wijze dat "uit informatie waar" hij "over beschikt blijkt dat deze Court wel degelijk bestaat", doch hij brengt geen informatie bij waarmee hij deze bewering zwart op wit in concreto weet te staven. De door hem bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie van Wikipedia omtrent de "Judiciary of Bangladesh" geeft immers slechts een algemeen overzicht van het gerechtelijk apparaat, de soorten hoven en rechtbanken, in Bangladesh, doch hieruit blijkt nergens en verzoeker brengt voor het overige geen concrete objectieve gegevens aan waaruit zou (kunnen) blijken dat er in Sylhet een Court of the Additional District & Sessions Second Judge is, laat staan dat deze er in de periode 2011 en/of 2012 (actief) was.

De vaststelling dat verzoeker, als bijlage bij zijn verzoekschrift gevoegd, één van de vele artikelen/krantenknipsels bijbrengt, in casu een artikel van "The Daily Star" d.d. 31 januari 2004, die door de commissaris-generaal werden verzameld en in de informatiebundel in het administratief dossier werden opgenomen en op grond waarvan in de bestreden beslissing een aantal opmerkingen omtrent verzoekers profiel en verklaringen worden gemaakt, wijzigt niets aan en doet op generlei wijze afbreuk aan de opmerkingen/vaststellingen van het Commissariaat-generaal met betrekking tot verzoekers voorgehouden profiel en de beweerde politieke eliminatie (in de vorm van de valse aanklacht tegen zijn persoon).

Een verwijzing naar algemene informatie, zoals verzoeker in casu naar het als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegd rapport van de 'Immigration and Refugee Board of Canada' omtrent de Bangladesh Nationalist Party (BNP) d.d. 21 november 2012, niet zozeer actueel meer dus, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke.

Dergelijk algemeen en niet of weinig ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Bangladesh, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Bangladesh sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen (concrete) elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 december 2016, stelt verzoekende partij dat haar raadsman iets anders te doen had in Antwerpen. Zij wijst er op dat zij een gegronde vrees voor vervolging moet koesteren bij terugkeer naar haar land van herkomst aangezien zij vervolgd wordt als politiek leider.

Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 27 januari 2017 zich slechts beperkt tot de loutere opmerking dat haar raadsman iets anders te doen had in Antwerpen en de algemene stelling dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren

aangezien zij vervolgd wordt als politiek leider, zonder dat zij echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen aangaande de in de beschikking van 5 december 2016 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist, minstens dient te worden vastgesteld en staat vast dat zij geen concrete argumenten bijbrengt die de in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen vermogen te ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS